

אבישי חורי

אכזבת מלאך

תמונת מחזור גן נחליאלי התשנ"ה

בכל אישון של ילד יש קרט ועזוע. הדברים המתגלים.

ודאי יכלו ראשינו להשמר, מוגנים בפנת הרופא,
דגים רסיסי דמיון משמלת הילדה היפה,
אחוזי טהר בעינים,
עוד לא נפקחים למחלה.

ודאי יכלו ידינו הקטנות להזהר
כשסרקו ראש בבה, ולא להודע
לקושרים שבשער, לבגד הנקרע,
לשבריריות הצנאר
לשקט הנפרע.

ודאי היה רגע שיכלנו לעצר. ודאי.
אבל ילדים היינו ולא ידענו מה עתיד הרופא לגור.

לכן בכל דור ודור חייב אדם
לראות עצמו
כאלו לא עזבה את עיניו החלימה

כאלו עדין איננו
חיי

כאלו עודנו אוסף צנוברים מאדמת החצר
בשעת ההפסקה.

”אין לך עשב ועשב מלמטה שאין ממונה עליו מלמעלה,
ושומר אותו... ואומר לו גדל”

(ספר הזוהר)

דע לך שְׁכַל עֵשֶׁב וְעֵשֶׁב
יֵשׁ לוֹ מִלְאָךְ טוֹב שְׂאוֹמֵר לוֹ ”גִּדְל”.

אָבֵל דַּע,
יֵשׁ שְׂמֵלֶאךְ נִרְדָּם.
יֵשׁ שְׂרָפוֹת בֵּיעֵר,
יֵשׁ עֵשֶׁב שׁוֹטֵה וְאִכְזָבֵת מִלְאָךְ
בוֹצֵרֵת אֶת הָעֵרוּגָה.

יֵשׁ שְׁנַיִם שְׁחוֹנוֹת הָעוֹבְרוֹת בְּשֵׁדָה כְּמוֹ חֲרִמֵּשׁ,
יֵשׁ תַּנִּים מִשְׁתּוֹפְפִים בְּתַבּוּאָה הַנְּדֻרְסָת.
יֵשׁ שְׂכָאֲבֵי גְדִילָה מְצַהֲיָבִים אֶת הַיֵּרֶק,
וְעַם הַגְּבֻעוֹל מִתְגַּבְּהֵת תְּהִיָּה:
אוּלַּי מוֹטֵב הִיָּה
לְהִשְׁאֹר
פְּקַעַת.

אָבֵל דַּע. יֵשׁ מִלְאָךְ. לְכֹל הַפְּחוֹת הִיָּה.
מִיִּשְׁהוּ יֵרֵד כְּמוֹ טַל כְּשֶׁהַבְּקָר
בְּקַע מְצִיּוּצֵי הַלְּפָנוֹת,
לְחֹשׁ לְךָ:
גִּדְל.